

Röhrig Géza

mózes

*zománcát fog súlyát a halott hús
kontyban hordott villámát az ég
üveghangját a hamis húr
vakci vásznát vesse le a kép*

*telehányt maszkját a gyáva
testét a leprás poklát a pojáca
segglyuktól szájig kit karóba húzattak a papok
nincs kivétel ő is vegye le azt a karót*

*s hogy ne váljon az élet öncélúvá
a csacssemők csuklójukról a dögcédulát
nevet vallást nyelvet sőt sorsot
bábel bábját vessék le a szétszórtak*

*te is! naponta legalább egyszer
vesd le magadról a naprendszert
Isten is tart olykor egy-egy létböjtöt
a hegyre most megint muszáj feljönnöd*

*mindegy meddig maradsz én itt várlak fönn téged
hidd el gyakorolni kell az öröklétet*

Röhrig Géza

Isten a tűző napon senyvedő jónáshoz

kicsim te marék por
úgy bűzölj az égtől
mintha eget ennél
ébezz rám teremtmény

eltűnök ezerszer
dolgod hogy ne add fel
csöndem csontig csupál
bírnod sírnod muszáj

hogyha teber hordjad
hogyha eper mossad
ha már teszed tegyed
kívánd az életed

gondolkozz uralkodj
mindig tudd az arcod
s légy erős hogy lássam
hozzám égsz a lángban

szódd legyen ritka
csicsa ne rondítsa
legyen szavad éke
a kés egyszerűsége

friss vér a szolgálat
aki ad továbbad
aki hív én hallom
asztalod asztalom

figyelj hát figyelmezz
a végtelen csak jelmez
ne légy földed foglya
légy te a nap holdja

minden vagy csak én nem
létem a csalétkem
ám ne ugorj önként
ne törd a fényt összébb

várj amíg én hívlak
fájjon a tapintat
főjjön hogy feljöjjön
tisztuljon az ösztön

járjon át mindenütt
mint a tűz a tetűt
a vágy hogy megismerd
a vádlottat: Istent

engem te marék por
prófétám kisfiam
ki sírsz a bölcsőben
majd bölcsülsz a sírban